

Рожеве поле

Ірина Жиленко

Синок біжить в червоній сорочині
на захід сонця, у рожеве поле.
А я в ярку надібала ліщину
і оббираю. Поле прохололо.
І пахне житом, рідно, старожитньо,
і в запах той мішається чебрець.
І, щоб печаллю душу освіжити,
встає над полем синій туманець.
А пізні квіти ніжними очима
простежують високий лет качок.
Біжить синок в червоній сорочині —
мій пізній,
мій останній,
мій мачок.
Такі це неспівмірні величини:
дитя і небо, хлопчик і земля!
Біжить синок в червоній сорочині,
мені вечірне небо прихилив.
Ї розчиняє — за дверима двері —
у дні щораз дивнішої краси.
Мчить завойовник часових імперій
стернею, голубою від роси.
І далину, і глибину, і простір —
об'ємлю все. Я вхожа. Я своя.
Бо мій малий синок, з лелеку зростом,
притримав небо, щоб змогла і я
ввійти за ним із кошиком ліщини,
із оберемком тихих теплих трав,
з веселими і добрими очима
туди, де смерть уже не має прав.
Лягає поле навznak на спочинок.
Ї просто в небо, мов маленький стяг,
біжить синок в червоній сорочині.
Не розбереш, де сонце, де дитя.